

21 Μαΐου, 1993

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΗΜΕΡ. 23.3.1993 ΤΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ ΣΤΗΝ ΥΠ' ΑΡ. 46/90 ΑΙΤΗΣΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ.

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΡΥΘΜΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ ΝΟΜΟ 232/91.

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΔΡΟΥΛΛΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΜΕΣΟ ΓΙΑ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΓΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ CERTIORARI ΚΑΙ/Η ΠΡΟΗΒΙΤΙΟΝ.

(Αίτηση Αρ. 63/93)

5 Προνομακά Εντάλματα — Αίτηση για χορήγηση άδειας για καταχώρηση αίτησης για έκδοση εντάλματος certiorari για ακύρωση διατάγματος που εκδόθηκε από το Οικογενειακό Δικαστήριο Λεμεσού με το οποίο διατάχθηκε αναστολή εκτέλεσης απόφασης για καταβολή ποσού διατροφής προς την αιτήτρια, μέχρι την ακρόαση έφεσης που είχε υποβληθεί εναντίον της εν λόγω απόφασης — Το διάταγμα είχε εκδοθεί μετά από μονομερή αίτηση, χωρίς να ορισθεί ημερομηνία κατά την οποία αυτό θα ήταν επιστρεπτέο — Κρίθηκε ότι 10 δεν υπήρχε θέμα υπέρβασης δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου, αλλά άσκησης διακριτικής ευχέρειας, και ότι εν πάση περιπτώσει υπήρχε εναλλακτικό ένδικο μέσο για προσβολή του επίδικου διατάγματος.

15 Η αιτήτρια ζήτησε άδεια να καταχωρήσει αίτηση για έκδοση εντάλματος certiorari, που να ακυρώνει διάταγμα του Οικογενειακού Δικαστηρίου Λεμεσού, με το οποίο προηγούμενη απόφαση του 20 ιδίου Δικαστηρίου που είχε επιδικάσει υπέρ της αιτήτριας ποσό ΛΚ 450 μηνιαίως σαν διατροφή, αναστάληκε, μέχρι την ακρόαση έφεσης, που είχε ασκηθεί από τον αντίδικο της αιτήτριας. Το διάταγμα αναστολής είχε εκδοθεί μετά από μονομερή αίτηση του αντιδίκου και δεν είχε γίνει επιστρεπτέο. Η αιτήτρια ισχυρίσθηκε ότι το Δικαστήριο δεν είχε δικαιοδοσία να εκδώσει το διάταγμα χωρίς να ορίσει ημερομηνία κατά την οποία αυτό θα ήταν επιστρεπτέο, και ότι με αυτό τον τρόπο της είχε στερηθεί το δικαίωμα να εμφάνισθεί και να θέσει τις απόψεις της ενώπιον του Δικαστηρίου.

Αποφασίσθηκε ότι:

- (α) Η παρούσα περίπτωση δεν ήταν περίπτωση έκδοσης διατάγματος μετά από μονομερή αίτηση σύμφωνα με το άρθρο 9 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.6, όπου ρητά υπάρχει η υποχρέωση για ορισμό ημερομηνίας κατά την οποία το διάταγμα θα είναι επιστρεπτέο, για να δοθεί η ευκαιρία στον καθ' ου το διάταγμα να εκθέσει τις απόψεις του στο Δικαστήριο, αλλά είχε εκδοθεί δυνάμει των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, Δ.35, θ.18 και Δ.48(8)(1)(ε.ε.), που εφαρμόζονταν δυνάμει του κανονισμού 11 των περί Οικογενειακών Δικαστηρίων Διαδικαστικών Κανονισμών, 1990, που δεν πρόβλεπαν για ορισμό ημερομηνίας που το διάταγμα θα ήταν επιστρεπτέο. Δυνάμει της Δ.48(8) (4) των θεσμών Πολιτικής Δικονομίας υπήρχε η δυνατότητα υποβολής αίτησης με κλήση για ακύρωση ή τροποποίηση εκδοθέντος μετά από μονομερή αίτηση διατάγματος. 5
10
15
- (β) Στην προκειμένη περίπτωση το Δικαστήριο δεν είχε ενεργήσει με υπέρβαση δικαιοδοσίας, αλλά στην άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας είχε εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα αναστολής μετά από μονομερή αίτηση χωρίς να ζητήσει από τον αιτητή να το επιδώσει στην επηρεαζόμενη πλευρά. Η άσκηση διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου δεν ελέγχεται στην διαδικασία των προνομιακών ενταλμάτων και εν πάση περιπτώσει υπήρχε το εναλλακτικό ένδικο μέσο της υποβολής αίτησης με κλήση για ακύρωση ή τροποποίηση του επίδικου διατάγματος. 20
25

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

In re Philippou (1986) 1 C.L.R. 568.

Αφρικάνα Δισκοθήκη Ατδ (1991) 1 Α.Α.Δ. 901.

Κωνσταντινίδου (1992) 1 Α.Α.Δ. 853.

Αίτηση.

Αίτηση με την οποία η αιτήτρια ζητά άδεια για την καταχώριση αίτησης για την έκδοση διατάγματος certiorari προς ακύρωση δια-

τάγματος για την αναστολή εκτέλεσης απόφασης που εκδόθηκε από το Οικογενειακό Δικαστήριο Λεμεσού στις 23.3.93.

Σ. Παπακυριακού, για την αιτήτρια.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.
 5 Η αιτήτρια ζητά άδεια για την καταχώριση αίτησης για την έκδοση διατάγματος certiorari προς ακύρωση διατάγματος για την αναστολή εκτέλεσης απόφασης που εκδόθηκε από το Οικογενειακό Δικαστήριο Λεμεσού στις 23 Μαρτίου 1993. Η αίτηση αναφέρεται και σε διατάγμα prohibitiion χωρίς όμως να προσδιορίζεται ποιοί θα
 10 μπορούσε να είναι το περιεχόμενο του.

Με απόφαση του Οικογενειακού Δικαστηρίου Λεμεσού ημερομηνίας 26 Νοεμβρίου 1992, ο Κυριάκος Ιωάννου διατάχθηκε να καταβάλλει το ποσό των £450 μηνιαίως ως διατροφή της αιτήτριας. Οι διάδικοι αμφισβητούν την ορθότητα της και, με ξεχωριστές εφέσεις που άσκησαν, επιδιώκουν, ο Κυριάκος Ιωάννου τον ολικό και η αιτήτρια το μερικό παραμερισμό της. Στις 23 Μαρτίου 1993 το Οικογενειακό Δικαστήριο μετά από αίτηση του Κυριάκου Ιωάννου ανάστειλε την εκτέλεση της απόφασης σε σχέση με ορισμένα από τα πληρωτέα ποσά, μέχρι την εκδίκαση της έφεσης που άσκησε.

Είναι ο ισχυρισμός της αιτήτριας ότι το διάταγμα αναστολής είναι “αυθαίρετον και παράνομον και αντίκειται στες πρόνοιες του Περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 6”. Υποστηρίζει η αιτήτρια πως εφόσον το διάταγμα αναστολής εκδόθηκε με βάση ex parte αίτηση θα έπρεπε, πριν καταστεί “απόλυτο”, να οριστεί “επιστρεπτέο” προκειμένου να της δοθεί η ευκαιρία να ακουστεί σύμφωνα με το άρθρο 9(3) του Κεφ. 6. Εισηγήθηκε ότι η περίπτωση είναι ακριβώς όμοια με εκείνη της υπόθεσης *In Re Philippou* (1986) 1 C.L.R. 568 και ότι, επομένως, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι καταφαίνεται εκ πρώτης όψεως συζητήσιμο θέμα, ώστε να δικαιολογείται η
 20
 25
 30 έγκριση της αίτησης.

Υπάρχει κάποια παρανόηση. Το διάταγμα για την αναστολή της εκτέλεσης δεν ήταν διάταγμα που εκδόθηκε κατ’ εφαρμογή του άρθρου 9(3) του Κεφ. 6 όπως είχε συμβεί στην πιο πάνω υπόθεση. [Βλ. επίσης *Αναφορικά με την Αίτηση της Εταιρείας Αφρικάνα Διοκοθήκη Λτδ* (1991) 1 Α.Α.Δ. 901]. Στην υπόθεση *In Re Philippou* θεωρήθηκε πως η απαγόρευση μεταφοράς παιδιού από τη μητέρα του στο εξωτερικό ήταν παράνομη γιατί πράγματι δεν τηρήθηκε το άρθρο 9(3) του Κεφ. 6 και δεν δόθηκε στον καθ’ ου η αίτηση να ακουστεί, αλλά εκεί το διάταγμα ήταν παρεμπόδιον απαγορευτικό. Σημειώνω συναφώς και την υπόθεση *Αναφορικά με τις αιτή-*
 35
 40

σεις της Αυγής Ι. Κωνσταντινίδου και Ιωσήφ Κωνσταντινίδη
 (1992) 1 Α.Α.Δ. 853, στην οποία θεωρήθηκε ότι παρόμοιοι ισχυρισμοί για έλλειψη δικαιοδοσίας για την ex parte έκδοση παρεμπιπτοντος απαγορευτικού διατάγματος, σε εκείνη την περίπτωση δύναμει του άρθρου 32 του περι Δικαστηρίων Νόμου του 1960 (Ν. 14/60), κακώς προωθήθηκαν με αίτηση για άδεια προς έκδοση προνομιακού διατάγματος εφόσον η Δ.48(8)(4) των Θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας παρείχε τη δυνατότητα υποβολής αίτησης διά κλήσεως προς επιδίωξη της ακύρωσης του από το Δικαστήριο που το εξέδωσε. 5 10

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 11 των περι Οικογενειακών Δικαστηρίων Διαδικαστικών Κανονισμών του 1990, εφαρμόζονται οι Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας για οποιοδήποτε θέμα δεν γίνεται σ' αυτούς ειδικότερη πρόνοια. Η Δ. 35 Θ. 18 των Θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας αναφέρεται στη δυνατότητα αναστολής της εκτέλεσης απόφασης εκκρεμούσας έφεσης που ασκείται προς παραμερισμό της. Σύμφωνα με τη Δ. 48(8)(1)(εε), τέτοιες αιτήσεις για αναστολή εκτέλεσης μπορούν να υποβάλλονται ex parte. Η αίτηση στην παρούσα υπόθεση υποβλήθηκε ex parte ακριβώς κατ' επίκληση των πιο πάνω προνοιών των θεσμών. 15 20

Η εισήγηση για εκ πρώτης όψεως παράβαση Νόμου και επακόλουθη στέρηση της δυνατότητας να ακουστεί η αιτήτρια είναι αβάσιμη αφού είναι θεσμοθετημένη η δυνατότητα έκδοσης διατάγματος της μορφής που εκδόθηκε μετά απο ex parte αίτηση. Σε κάθε τέτοια περίπτωση το Δικαστήριο μπορεί, ασκώντας διακριτική εξουσία να διατάξει την επίδοση της αίτησης (Βλ. Δ. 48(8)(3)). Δεν τίθεται στην παρούσα διαδικασία ζήτημα ελέγχου του τρόπου με τον οποίο το Οικογενειακό Δικαστήριο άσκησε τη διακριτική του εξουσία. 25

Για τους πιο πάνω λόγους η αίτηση απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται. 30